

פרק 29 – הטיית האגוצנטריות

למרבה הצער, לא ניתן להסביר לאף אחד מי היא ג'יי קיי רולינג. אתם חייבים לראות אותה בעצמכם.

כתבי ויתור מדעי (א"י): לואושה (Luosha) מצביע על כך שתאוריית האמפיתיה בפרק 27 (לפיה אדם משתמש במוחו על מנת לדמות אחרים) איננה בדיוק עובדה מדעית. הראיות שנאספו עד כה מצביעות על כיוון זה, אבל לא ניתחנו את החיווט החשמלי של המוח והוכחנו את התאוריה. באופן דומה, ניסוחים של מכניקת הקוונטים שאינם תלויים בזמן (שעליהם נרמז בפרק 28) הם כל כך אלגנטיים שאהיה המום לגלות שזמן כן נכלל בתיאוריה הסופית, ועם זאת, ניסוחים אלה גם הם אינם מבוססים.

לאחרונה, הרמיוני הרגישה תחושת מועקה בבטנה בכל פעם ששמעה את התלמידים האחרים מדברים עליה ועל הארי. היא הייתה הבוקר בתא המקלחת כששמעה שיחה בין מורג ופדמה שהיוותה הקש ששבר את גב הגמל.

היא החלה לחשוב שהתחלת היריבות עם הארי פוטר הייתה טעות נוראית.

לו רק הייתה שומרת מרחק מהארי פוטר, היא הייתה יכולה להיות הרמיוני גריינג'ר, הכוכבת האקדמית המבריקה ביותר בהוגוורטס, שהרוויחה יותר נקודות לרייבנקלו מכל אחד אחר. היא לא הייתה מפורסמת כמו הילד שנשאר בחיים, אבל היא הייתה מתפרסמת בזכות עצמה.

במקום זאת, לילד שנשאר בחיים הייתה יריבה אקדמית, שבמקרה שמה היה הרמיוני גריינג'ר.

וגרוע מכך, היא יצאה איתו לדייט.

הרעיון של מערכת יחסים רומנטית עם הארי קסם לה בהתחלה. היא קראה ספרים כאלה, ואם היה מישהו בהוגוורטס שהיה מועמד להיות מושא אהבתה של הגיבורה, זה היה בבירור הארי פוטר. מבריק, מצחיק, מפורסם ולפעמים מפחיד...

אז היא הכריחה את הארי לצאת איתה לדייט.

ועכשיו היא הייתה מושא האהבה שלו.

או גרוע מכך, אחת האפשרויות בתפריט שלו.

היא הייתה הבוקר בתא המקלחת ובדיוק עמדה לפתוח את המים כששמעה צחקוקים מבחוץ. היא שמעה את מורג מדברת על איך שבת-מוגלגים לא תילחם חזק מספיק כדי להביס את ג'ינברה וויזלי, ואת פדמה תוהה אם הארי אולי יחליט שהוא רוצה את שתיהן.

זה היה כאילו הן לא הבינו שלבנות היו אפשרויות בתפריט שלהן ובנים נלחמו עליהן.

אבל זה אפילו לא היה החלק שבאמת כאב. החלק המכאיב היה, שכאשר היא קיבלה 98 באחד מהמבחנים של פרופסור מקגונגל, החדשות לא היו שהרמיוני גריינג'ר קיבלה את הציון הגבוה ביותר בכיתה אלא שיריבתו של הארי פוטר קיבלה שבע נקודות יותר ממנו.

אם את מתקרבת יותר מדי לילד שנשאר בחיים, את הופכת לחלק מהסיפור שלו.

את לא מקבל אחד משלך.

בראשה של הרמיוני חלפה המחשבה שהיא צריכה פשוט להתרחק, אבל זה היה עצוב מדי.

אבל היא כן רצתה לקבל *במזרה* את מה שוויתרה עליו בטעות כשנתנה לעצמה להיוודע ברבים כיריבה של הארי. היא רצתה שוב להיות אדם נפרד במקום הגלגל השלישי של הארי פוטר, האם זו בקשה גדולה מדי?

זו הייתה מלכודת שקשה להיחלץ ממנה מרגע שנלכדת בה. לא משנה כמה גבוה הציון שלך בביתה, אפילו אם עשית משהו שמחייב הכרזה מיוחדת בארוחת הערב, זה רק אומר שאת מתחרה שוב בהארי פוטר.

אבל היא חשבה שהיא מצאה דרך.

לעשות משהו שלא ייראה כמו לדחוף את הצד השני של הנדנדה של הארי פוטר.

זה יהיה קשה.

זה יצא כנגד הטבע שלה.

היא תצטרך להילחם במישהו מרושע מאוד.

והיא תצטרך לבקש עזרה ממישהו מרושע עוד יותר.

הרמיוני הרימה את ידה כדי לנקוש על הדלת הנוראה.

היא היססה.

הרמיוני הבינה שהיא מתנהגת *בטיפשות*, והרימה את ידה מעט גבוה יותר.

היא ניסתה לנקוש שוב.

ידה לא ממש הצליחה לגעת בדלת.

ואז הדלת נפתחה בחבטה.

"בחיי", אמר העכביש מתוך רשת קוריו. "האם היה זה עד כדי כך קשה לאבד נקודת קווירל אחת, העלמה גריינג'ר?"

הרמיוני עמדה שם, לחייה מאדימות. זה אכן היה עד כדי כך קשה.

"ובכן, העלמה גריינג'ר, אהיה רחום", אמר פרופסור קווירל המרושע. "ראי זאת כאילו איבדת אותה כבר. הנה, הוצאתי מידייך בחירה קשה. האין את אסירת תודה?"

"פרופסור קווירל, הרמיוני הצליחה לומר בקול צייצני במעט. "יש לי הרבה נקודות קווירל, נכון?"

"נכון מאוד", אמר פרופסור קווירל. "אם כי, אחת פחות משהיו לך קודם לכן. נורא, הלא כן? רק חשבי, אם לא אוהב את הסיבה לכך שבאת לפה, תוכלי לאבד עוד חמישים. אולי אקח אותן אחת... אחרי... השנייה..."

לחייה של הרמיוני האדימו עוד יותר.

"אתה ממש מרושע, מישהו אמר לך את זה פעם?"

"העלמה גריינג'ר", אמר פרופסור קווירל ברצינות, "הענקת מחמאות שכאלו לאנשים מבלי שבאמת הרוויחו אותן עלולה להיות מסוכנת. מקבל המחמאה עלול להרגיש נבוך מכיוון שאינו זכאי להן, ולרצות לעשות משהו שראוי לשבחתיך. ובעת, על מה רצית לשוחח עמי, העלמה גריינג'ר?"

היה זה אחרי ארוחת הצהרים ביום חמישי, הרמיוני והארי היו חבויים בפינה קטנה בספרייה, מוקפים בלחש קוויטוס כדי שיוכלו לדבר. הארי שכב כשבטנו על הרצפה, מרפקיו נחים עליה, ראשו שעון על כפות ידיו, ורגליו בועטות באקראי מאחוריו. הרמיוני הייתה שקועה בכיסא מרופד שהיה הרבה יותר מדי גדול עבורה, כאילו הייתה מילוי הרמיוני של ממתק.

הארי הציע שבמעבר הראשון, הם יקראו רק את הכותרות של כל הספרים בספרייה, ואז הרמיוני תקרא את כל תכני העניינים.

הרמיוני חשבה שזה רעיון מבריק. היא מעולם לא עשתה זאת עם ספרייה לפני כן.

למרבה הצער היה פגם קל בתכנית הזו.

שניהם היו רייבנקלואים.

הרמיוני קראה ספר שנקרא "מזכרים מופלאים".

הארי קרא ספר שנקרא "הקוסם הספקן".

כל אחד מהם חשב שזו רק חריגה אחת מיוחדת מהכלל, שהוא יעשה זאת רק הפעם, ואיש מהם טרם הבין שלסיים לקרוא את כל כותרות הספרים יהיה בלתי אפשרי עבורם, לא משנה כמה ינסו.

השקט בכוח הקטן שלהם הופר על ידי שתי מילים.

"אוי, לא", אמר הארי בקול רם לפתע, ונשמע כאילו המילים נקרעו ממנו בכוח.

השתרר שקט קצר נוסף.

"הוא לא", אמר הארי באותו הקול.

ואז היא שמעה את הארי מצחקק ללא שליטה.

הרמיוני הרימה את מבטה מהספר שלה.

"בסדר", היא אמרה, "מה העניין?"

"הרגע גיליתי למה אסור לשאול את משפחת וויזלי על העכברוש המשפחתי שלהם", אמר הארי. "זה ממש נורא ולא הייתי צריך לצחוק ואני אדם נורא."

"כן", אמרה הרמיוני בנימה מוקפדת, "זה נכון. ספר גם לי."

"אוקיי, קודם כל רקע. יש פרק שלם בספר הזה על תיאוריות קונספירציה שעוסקות בסיריוס בלק. את זוכרת מי זה, נכון?"

"כמובן," אמרה הרמיוני. סיריוס בלק היה בוגד, חבר של ג'יימס פוטר, האדם שהוביל את וולדמורט אל ביתהמוגן של הפוטרס.

"אז מסתבר שיש כמה, איך נאמר, *מוזרויות*, הנוגעות לשליחתו של בלק לאזקבאן. הוא לא זכה למשפט, והשר הזוטר שהיה אחראי על המעצר של בלק היה לא אחר מאשר קורנליוס פאדג', שר הקסמים הנוכחי."

זה נשמע חשוד מעט גם להרמיוני, והיא אמרה זאת.

הארי משך בכתפיו ממקומו על הרצפה, מביט בספר. "דברים חשודים קורים כל הזמן, ואם אתה מאמין בתיאוריות קונספירציה אתה תמיד יכול למצוא משהו."

"אבל בלי משפט?" שאלה הרמיוני.

"זה היה מיד אחרי שאדון האופל הובס," אמר הארי, קולו רציני כשאמר זאת. "הכל היה בכאוס, וכשההילאים מצאו את בלק, הוא עמד ברחוב וצחק, מכוסה עד הברכיים בדם, ועשרים עדי ראייה העידו שהוא הרג חבר של אבא שלי ששמו פיטר פטיגרו ועוד תריסר עוברי אורח. אני לא אומר שאני מצדיק את העובדה שבלק לא זכה למשפט. אבל אנחנו מדברים פה על קוסמים, אז זה לא יותר חשוד מאשר, לא יודע, סוג הדברים שאנשים מציינים כשהם מתווכחים על מי רצח את ג'ון פ. קנדי. בכל מקרה, סיריוס בלק הוא כמו הארווי אוסוולד של עולם הקוסמים. יש כל מיני תיאוריות קונספירציה בנוגע למי באמת בגד בהורים שלי במקומו, ואחת התיאוריות המוכרות טוענת שזה היה פיטר פטיגרו, ומכאן העניינים מתחילים להסתבך."

הרמיוני הקשיבה, מרותקת. "אבל מה הקשר לעכברוש המחמד של משפחת וויזלי -"

"חכי רגע," אמר הארי, "אני כבר מגיע לזה. ובכן, אחרי מותו של פטיגרו התגלה שהוא היה מרגל בשביל האור - לא סוכן כפול, רק מישהו שהתגנב וגילה דברים. הוא היה טוב בזה מאז שהיה נער מתבגר, אפילו בהוגוורטס היה לו מוניטין של מישהו שידע כל מיני סודות. אז תיאוריית הקונספירציה היא שפטיגרו היה אנימאגוס לא רשום עוד בהוגוורטס, אנימאגוס של משהו קטן שיכול להתגנב ממקום למקום ולהקשיב לשיחות. הבעיה העיקרית היא שאנימאגים מוצלחים הם נדירים ולהצליח בתור נער מתבגר זה מאוד לא סביר, אז כמובן שתיאוריית הקונספירציה טוענת שאבי ובלק גם הם היו אנימאגים לא רשומים. ולפי תיאוריית הקונספירציה הזו, פטיגרו עצמו הרג את תריסר עוברי האורח, לבש את צורת האנימאגוס הקטנה שלו וברח. אז מייקל שרמר טוען שיש ארבע בעיות נוספות עם זה. ראשית, בלק היה היחיד מלבד ההורים שלי שידע איך לעקוף את ההגנות מסביב לבית." (קולו של הארי נעשה קשה מעט כשאמר זאת.) "שנית, בלק היה חשוד סביר יותר מאשר פטיגרו מלכתחילה, יש שמועה שבלק ניסה במכוון לגרום לתלמיד להיהרג במהלך לימודיו בהוגוורטס, והוא היה ממשפחה טהורה-דם נבזית במיוחד, למשל, בלטרקס בלק היא בת-דודה שלו, פשוטו כמשמעו. שלישית, בלק היה קוסם-לוחם טוב פי עשרים מפטיגרו, אפילו אם הוא לא היה חכם כמוהו. דו-קרב ביניהם יהיה כמו פרופסור קווירל נגד פרופסור ספראוט. פטיגרו בטח לא הספיק לשלוף את השרביט שלו, שלא לדבר על לזייף את כל הראיות שהתיאוריה דורשת, ורביעית, בלק עמד ברחוב וצחק."

"אבל העכברוש -" אמרה הרמיוני.

"נכון," אמר הארי. "ובכן, בקצרה, ביל וויזלי החליט שעכברוש המחמד של אחיו הקטן פרסי הוא בעצם פטיגרו בצורת האנימאגוס שלו -"

הלסת של הרמיוני צנחה.

"כן," אמר הארי, "לא היית מצפה שפטיגרו המרושע יחיה חיים סודיים ועצובים כעכברוש המחמד של משפחת קוסמים יריבה, סביר יותר שהוא יחיה עם המאלפויים, או אפילו סביר יותר, שיחיה בקאריביים אחרי ניתוח פלסטי קטן. בכל אופן, ביל מפיל את אחיו הקטן פרסי, משתק ותופס את העכברוש, שולח המון הודעות חירום בדואר ינשופים –"

"אוי, לא!" אמרה הרמיוני, המילים נקרעות ממנה בכוח.

"– ואיכשהו מצליח לאסוף את דמבלדור, שר הקסמים, וההילאי הראשי –"

"לא נכון!" אמרה הרמיוני.

"וכמובן שכשהם מגיעים לשם הם חושבים שהוא משוגע, אבל הם מטילים נְרִיטְס אֹקוּלוּס על העכברוש בכל מקרה, רק ליתר ביטחון, ומה הם מגלים?"

היא הרגישה שהיא הייתה מתה. "עכברוש."

"את זוכה בעוגייה! אז הם גוררים את ביל וויזלי המסכן לקדוש מנגו ומתברר שזה מקרה רגיל למדי של התפרצות סכיזופרנית, זה פשוט קורה לאנשים מסוימים, במיוחד לגברים צעירים בסביבות מה שאנחנו היינו קוראים לו גיל הקולג'. הבחור היה משוכנע שהוא בן תשעים ושבע שנה, ושהוא מת וחזר בזמן לעצמו הצעיר באמצעות תחנת רכבת. הוא הגיב בצורה מושלמת לתרופות אנטי-פסיכוטיות, חזר למוטב והכל בסדר עכשיו, חוץ מזה שאנשים לא מדברים כל כך הרבה על תיאוריות קונספירציה של סיריוס בלק, ואת אף פעם לא שואלת את הוויזלים על העכברוש המשפחתי שלהם."

הרמיוני צחקקה ללא שליטה. זה ממש נורא והיא לא צריכה לצחוק והיא אדם נורא.

"מה שאני לא מבין," אמר הארי אחרי שהצחקקים שלהם גוועו, "זה למה שבלק ירדוף את פטיגרו במקום לברוח הכי מהר שהוא יכול. הוא בטח ידע שההילאים בעקבותיו. אני תוהה אם הוציאו מבלק הסבר לפני ששלחו אותו לאזקבאן? את מבינה, זו הסיבה שאנשים צריכים לעבור דרך מערכת המשפט, גם אם הם בבירור אשמים."

הרמיוני נאלצה להסכים עם זה.

תוך זמן קצר הארי סיים עם הספר שלו בעוד הרמיוני הייתה רק בחצי הדרך בשלה – הספר שלה היה הרבה יותר קשה משל הארי, אבל היא עדיין הייתה נבוכה בגלל זה. ואז היא נאלצה להחזיר את "מזכרים מופלאים" למדף ולגרור את עצמה משם, מכיוון שהגיע הזמן לשיעור הנורא מכל בהוגוורטס, שיעור תעופה.

הארי הצטרף אליה כשהלכה לשם – אף על פי שהשיעור שלו יתחיל רק שעה וחצי לאחר מכן – כמו מטוס קרב שמלווה דאון קטן ועצוב בדרכו ללוויה שלו עצמו.

הילד איחל לה בהצלחה בקול שקט ומשתתף-בצורה, והיא יצאה אל מדשאת האבדון.

ואז היו צווחות מרובות וכמעט נפילות וכמעט מוות והקרקע הייתה לחלוטין במקום הלא נכון והשמש נכנסה לעיניים שלה ומוראג מרחפת סביבה ומנדי חושבת שהיא לא שמה לב שהיא תמיד קרובה מספיק לתפוס אותה

אם תיפול והיא ידעה שהתלמידים האחרים צוחקים על שתיהן אבל היא לא אמרה דבר למנדי כי היא באמת לא רצתה למות.

אחרי עשרים מיליון שנים השיעור הסתיים, והיא חזרה אל הקרקע אליה השתייכה עד יום חמישי הבא. לפעמים היו לה סיוטים שתמיד היה יום חמישי.

למה כולם חייבים ללמוד את זה, כשהם פשוט הולכים להתעתק או להשתמש בפלו או במפתח-מעבר לכל מקום ברגע שיגדלו, זו הייתה תעלומה מוחלטת עבור הרמיוני. אף אחד לא באמת צריך לרכוב על מטאטא כמבוגר, זה כמו שמכריחים אותך לשחק מחניים בשיעור חינוך גופני.

לפחות להארי הייתה ההגינות להתבייש בכך שהיה טוב בזה.

שעתיים לאחר מכן, היא הייתה באולם הלימודים של הפלפאף עם חנה, סוזן, ליאן ומגאן. פרופסור פליטיק, ביישן להפתיע יחסית למורה, שאל אותה אם תוכל לעזור לארבע הללו בשיעורי הבית שלהן בלחשים אף על פי שהן לא היו מרייבנקלו, והרמיוני הרגישה כזו גאוה שחשבה שהיא עשויה להתפוצץ.

הרמיוני לקחה פיסת קלף, שפכה עליה מעט דיו, קרעה אותה לארבע חתיכות, מעכה אותן לכדור והשליכה אותן על השולחן.

היא הייתה יכולה להצליח בזה גם אם הייתה מועכת אותן ולא יותר, אבל לעשות את כל זה גרם לפיסה להיות יותר כמו זבל, וזה עזר למי שלמד לראשונה את לחש הסילוק.

הרמיוני חידדה את עיניה ואוזניה ואמרה, "בסדר, תנסו."

"אזורטו."

"אזורטו."

"אזורטו."

"אזורטו."

הרמיוני לא הייתה בטוחה שהצליחה לקלוט את כל הבעיות. "אתן יכולות לנסות שוב?"

שעה לאחר מכן הרמיוני הסיקה ש: א. ליאן ומגאן היו מרושלות מעט, אבל אם ביקשת מהן להמשיך להתאמן על משהו, הן יעשו זאת, ב. חנה וסוזן היו מרוכזות וחדורות מוטיבציה עד כדי כך שהיא הייתה צריכה לומר להן להאט ולהירגע ולחשוב על דברים במקום לנסות כל כך חזק - היה מוזר לחשוב ששתי אלה יהיו שלה בקרוב - ג. היא אהבה לעזור להפלפאפים. בכל אולם הלימודים שררה אווירה נעימה.

כשעזבה לארוחת הערב, היא מצאה את הילד שנשאר בחיים קורא ספר בזמן שהמתין ללוות אותה. זה גרם לה להרגיש מוחמאת, וגם קצת מודאגת מכיוון שלא נראה כאילו הארי מדבר עם מישהו חוץ ממנה.

"ידעת שיש נערה בהפלפאף שהיא מְטָאמֹרְפִּמָּאגוּס?" שאלה הרמיוני כשהלכו לעבר האולם הגדול. "היא הופכת את השיער שלה לאדום, אדום כמו תמרור עצור ולא כמו וויזלי, וכשהיא שפכה על עצמה תה חם היא הפכה לנער עם שיער שחור עד שהצליחה להשתלט על זה שוב."

"באמת? מגניב," אמר הארי, דעתו מוסחת מעט. "אמממ, הרמיוני, רק לוודא, את יודעת שמחר הוא היום האחרון להירשם לצבאות של פרופסור קווירל, נכון?"

"כן," אמרה הרמיוני. "הצבאות של פרופסור קווירל המרושע." קולה היה כעוס מעט, אם כי הארי לא ידע למה, כמובן.

"הרמיוני," אמר הארי, קולו יגע, "הוא לא מרושע. הוא מעט אפל ומאוד סלית'רין. זה לא אותו הדבר כמו להיות מרושע."

להארי פוטר היו יותר מדי מילים בשביל דברים, זו הייתה הבעיה שלו. עדיף אם היה מחלק את היקום לטוב ורע. "פרופסור קווירל קרא לי בפני כל הכיתה ואמר לי לירות במישהו!"

"הוא צדק," אמר הארי, פניו מפוכחות. "אני מצטער, הרמיוני, אבל הוא צדק. היית צריכה לירות בי, לא היה אכפת לי. את לא יכולה ללמוד קסם קרבי אם את לא יכולה להתאמן כנגד יריבים אמיתיים עם לחשים אמיתיים. והרי השתפרת בדו-קרב, נכון?"

הרמיוני הייתה רק בת שנים-עשרה, ולכן היא ידעה, אבל לא הצליחה למצוא את המילים. היא לא הצליחה למצוא את הדבר שישכנע את הארי.

פרופסור קווירל קרא לילדה קטנה לעמוד בפני כולם, והורה לה לפתוח באש על חבר לכיתה, ללא התגרות.

זה לא משנה שפרופסור קווירל צודק בכך שהיא צריכה ללמוד זאת.

פרופסור מקגונגל לעולם לא הייתה עושה זאת.

פרופסור פליטיק לעולם לא היה עושה זאת.

אולי אפילו פרופסור סנייפ לא היה עושה זאת.

פרופסור קווירל מרושע.

אבל היא לא הצליחה למצוא את המילים, והיא ידעה שהארי לעולם לא יאמין לה.

"הרמיוני, דיברתי עם תלמידים מבוגרים יותר," אמר הארי. "פרופסור קווירל עלול להיות המורה הראוי היחיד להתגוננות מפני כוחות האופל שנקבל בכל שבע שנותינו בהוגוורטס. כל דבר אחר אנחנו יכולים ללמוד אחר כך. אם אנחנו רוצים ללמוד התגוננות, אנחנו צריכים לעשות זאת השנה. התלמידים שיירשמו לפעילויות שאחרי שעות הלימודים הולכים ללמוד המון, הרבה מעבר למה שמשרד הקסמים חושב שתלמידי שנה-ראשונה אמורים ללמוד - ידעת שאנחנו הולכים ללמוד את לחש הפטרונוס? בינואר?"

"לחש הפטרונוס?" שאלה הרמיוני, קולה עולה בהפתעה.

הספרים שלה אמרו שזה אחד מקסמי האור המובהקים ביותר, נשק כנגד היצורים האפלים ביותר, שהוטל בעזרת רגשות חיוביים טהורים. זה לא היה משהו שהיא הייתה מצפה מפרופסור קווירל המרושע ללמד - או לארגן שיילמד, מכיוון שהרמיוני לא חשבה לעצמה שהוא מסוגל להטיל את הלחש בעצמו.

"כן," אמר הארי. "תלמידים בדרך כלל לא לומדים את לחש הפטרונוס עד שנתם החמישית, או אפילו מאוחר יותר! אבל פרופסור קווירל אומר שלוחות הזמנים של משרד הקסמים נכתבו על ידי שלושים מדברים, והיכולת

להטיל את לחש הפטרונס תלויה יותר ברגשות מאשר בכוח קסם. פרופסור קווירל אומר שהוא חושב שרוב התלמידים עושים הרבה פחות ממה שהם מסוגלים לו, והשנה הוא עומד להוכיח זאת."

בקולו של הארי נשמעה נימת הסגידה הרגילה כשדיבר על פרופסור קווירל, והרמיוני חרקה בשיניה והמשיכה ללכת.

"כבר נרשמתי, למעשה," אמרה הרמיוני, קולה שקט קמעה. "עשיתי זאת הבוקר. להכל, כמו שאמרת."

"המתחיל במצווה אומרים לו גמור" היה הביטוי.

וחוץ מזה, היא לא רוצה להפסיד, ואם היא רוצה לנצח היא צריכה ללמוד.

"אז כן תהיי בצבאות, אם כך?" קולו של הארי הפך מלא התלהבות לפתע. "זה מעולה, הרמיוני! כבר קיבלתי את רשימת החיילים שלי, אבל אני בטוח שפרופסור קווירל ייתן לי להוסיף עוד אחת, או להחליף -"

"אני לא מצטרפת לצבא שלך." קולה של הרמיוני היה חד. היא ידעה שזו הנחה סבירה אבל זה בכל זאת הרגז אותה.

הארי מצמץ. "בטח לא לצבא של דראקו מאלפוי. אז את רוצה להיות בצבא השלישי? אף על פי שאנחנו עוד לא יודעים מי הגנרל?" הארי נשמע מופתע ונעלב מעט, והיא לא יכלה להאשים אותו, אם כי היא כן האשימה אותו למעשה, מפני שהכל היה באשמתו בעצם. "אבל למה לא בשלי?"

"תחשוב על זה, ירתה הרמיוני, "ואולי תצליח להבין!"

היא החישה את צעדיה ועזבה את הארי פעור פה מאחוריה.

"פרופסור קווירל," אמר דראקו בקול הרשמי ביותר שלו, "אני חייב למחות כנגד המינוי של הרמיוני גריינג'ר כגנרל הצבא השלישי."

"הו?" אמר פרופסור קווירל, נשען לאחור בכיסאו בצורה אגבית ורגועה. "מחה באוות נפשך, מר מאלפוי."

"גריינג'ר אינה מתאימה לתפקיד," אמר דראקו.

פרופסור קווירל טפח באצבעו על לחיו במחשבה. "אה, אבל היא כן. יש לך מחאות נוספות?"

"פרופסור קווירל," אמר הארי פוטר לצידו, "עם כל הכבוד לכישרונות האקדמיים המרשימים והרבים של העלמה גריינג'ר, ולנקודות הקווירל הרבות שהרוויחה בצדק בשיעוריה, האישיות שלה אינה מתאימה לפיקוד צבאי."

לדראקו הוקל כשהארי הסכים להתלוות אליו למשרדו של פרופסור קווירל. זה לא רק שהארי הוא חנפן עצום ככל שזה נוגע לפרופסור קווירל. דראקו גם התחיל לחשוב שהארי באמת חבר של גריינג'ר, עבר כבר זמן מה והוא עדיין לא ביצע את המהלך שלו... אבל זה יותר טוב.

"אני מסכים עם מר פוטר," אמר דראקו. "המינוי שלה כגנרל הופך את העניין לבדיחה."

"דבריו של מר מאלפוי בוטים", אמר הארי, "אך אינני יכול שלא להסכים עמם. אם להיות ישיר, פרופסור קווירל, להרמיוני גריינג'ר יש כוונה להרוג כמו לקערה של ענבים רטובים."

"זה", אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש, "איננו דבר שהייתי מפספס. אינך מספר לי דבר שאינני יודע כבר."

היה זה תורו של דראקו לומר משהו, אבל השיחה נתקעה לפתע. התשובה הזו לא הייתה באפשרויות שהוא והארי העלו בשיעור-המוחות שלהם לפני שבאו. מה אפשר לומר אחרי שהמורה אמר שהוא יודע כל מה שאתה יודע והוא בכל זאת עומד לבצע טעות ברורה?

השתיקה התארכה.

"האם זו מזימה כלשהי?" שאל הארי באיטיות.

"האם כל דבר שאני עושה חייב להיות חלק ממזימה כלשהי?" שאל פרופסור קווירל. "אני לא יכול אף פעם ליצור כאוס לשם עצמו?"

דראקו כמעט נחנק.

"לא בשיעור הקסם הקרבי שלך", אמר הארי בוודאות רגועה. "במקומות אחרים, אולי, אבל לא שם."

פרופסור קווירל הרים את גבותיו באיטיות.

הארי השיב לו מבט יציב.

דראקו רעד.

"ובכן", אמר פרופסור קווירל. "נראה כאילו איש משניכם לא שקל שאלה פשוטה למדי. את מי אוכל למנות במקום העלמה גריינג'ר?"

"בלייז זאביני", אמר דראקו בלי היסוס.

"הצעות נוספות?" שאל פרופסור קווירל, נשמע משועשע למדי.

אנתוני גולדשטיין וארני מקמילן, הגיעה המחשבה, לפני שההגיון הבריא של דראקו נכנס לפעולה ופסל בוצדמים והפלפאפים לא משנה כמה תוקפניים היו בדו-קרב. אז במקום זאת דראקו שאל, "מה רע בזאביני?"

"אני מבין..." אמר הארי לאיטו.

"אני לא", אמר דראקו. "למה לא זאביני?"

פרופסור קווירל הביט בדראקו, "מפני שלא משנה כמה ינסה, מר מאלפוי, הוא לעולם לא יוכל לעמוד בקצב שלך ושל מר פוטר."

ההלם זעזע את דראקו. "לא יכול להיות שאתה מאמין שגריינג'ר תוכל -"

"הוא מהמר עליה", אמר הארי בשקט. "זה לא מובטח. הסיכויים אפילו לא טובים. היא כנראה לעולם לא תציב בפנינו אתגר אמיתי, ואפילו אם כן, ייתכן שיידרשו לה חודשים ללמוד. אבל היא היחידה בשנה שלנו שיש לה סיכוי כלשהו להתפתח ולהביס אותנו."

ידיו של דראקו התעוותו אבל הוא לא קמץ אותן לאגרופים. להגיע כתומך ואז לסגת הייתה טקטיקה קלאסית לערעור מעמד, אז הארי כן עבד עם גריינג'ר חה אומר -

"אבל פרופסור," המשיך הארי חלקות, "אני חושש שהרמיוני תהיה אומללה בתור גנרל של צבא. אני מדבר עכשיו כידיד שלה, פרופסור קווירל. התחרות עשויה להיות טובה לי ולדראקו, אבל מה שאתה מבקש ממנה לעשות לא טוב לה!"

לא משנה.

"הידידות שלך עם הרמיוני גריינג'ר ראויה לציון," אמר פרופסור קווירל ביובש. "במיוחד כאשר אתה מסוגל להיות ידידו של דראקו מאלפוי באותו הזמן. הישג נאה."

הארי נראה לפתע עצבני קמעה, מה שאומר שהוא בטח הרגיש הרבה יותר עצבני מזה, ודראקו קילל לעצמו בשקט. כמובן, הארי לא יצליח לשטות בפרופסור קווירל.

"ואני בספק אם העלמה גריינג'ר תעריך את הדאגה הידידותית שלך," אמר פרופסור קווירל. "היא ביקשה ממני למלא את התפקיד, מר פוטר, לא אני ממנה."

הארי השתק לרגע למשמע הדברים. ואז הוא העיף בדראקו מבט שהייתה בו תערובת של אזהרה והתנצלות, ואמר באותו זמן, סליחה, עשיתי כמיטב יכולתי ומוטב שלא נתעקש על זה עוד.

"ובאשר להיותה אומללה," המשיך פרופסור קווירל, חיוך קל מרצד על שפתיו, "אני חושד שהיא תתמודד עם קשיי התפקיד בקלות רבה יותר ממה שנדמה לכם, ושהיא תהווה לכם אתגר הרבה יותר מהר ממה שאתם חושבים."

הארי ודראקו השתנקו שניהם באימה.

"אתה לא עומד ליעץ לה, נכון?" שאל דראקו, מוכה תדהמה לחלוטין.

"לא נכנסתי לעסק הזה כדי להילחם בך!" אמר הארי.

החיוך שעל שפתיו של פרופסור קווירל התרחב. "למעשה, באמת הצעתי לחלוק עמה כמה הצעות בנוגע לקרבותיה הראשונים."

"פרופסור קווירל!" אמר הארי.

"או, אל תדאג," אמר פרופסור קווירל. "היא סירבה. בדיוק כמו שציפיתי."

עיניו של דראקו הצטמצמו.

"אבוי לי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, "איש מעולם לא אמר לך שאין זה מנומס לבהות?"

"אתה לא עומד לעזור לה בדרך סודית אחרת, נכון?" שאל הארי.

"האם הייתי עושה זאת?" שאל פרופסור קווירל.

"כן," אמרו דראקו והארי באותו זמן.

"אני פגוע מחוסר האמון שלכם. ובכן, אני מבטיח שלא אעזור לגנרל גריינג'ר בשום צורה שלא תדעו עליה. ובעת אני מציע ששניכם תתפנו לענייניכם הצבאיים. נובמבר מתקרב במהרה."

דראקו הבין את ההשלכות עוד לפני שהדלת נסגרה לחלוטין בדרכם החוצה משרדו של פרופסור קווירל.

הארי דיבר פעם בביטול על "ענייני אנשים".

וזו הייתה תקוותו היחידה של דראקו כעת.

שלא יבין, שלא יבין...

"אנחנו פשוט צריכים לתקוף את הגריינג'רית בהתחלה ולהיפטר ממנה," אמר דראקו. "אחרי שנמחץ אותה, נוכל לנהל את התחרות בינינו בלי הסחות דעת."

"זה לא נשמע ממש הוגן כלפיה, לא כן?" אמר הארי בקול שקול.

"מה אכפת לך?" שאל דראקו. "היא היריבה שלך, נכון?" ואז, בנימה המתאימה של חשד בקולו, "אל תגיד לי שהתחלת לחבב אותה באמת, אחרי שהיית היריב שלה כל הזמן הזה..."

"בשם המייסדים," אמר הארי. "מה אומר ומה אגיד, דראקו? יש לי חוש צדק טבעי. גם לגריינג'ר יש, אתה יודע. יש לה תפישה ברורה של טוב ורע, והיא בטח תתקוף קודם את הרע. שם כמו 'מאלפוי' פשוט דורש את זה, אתה יודע."

לעזאזל!

"הארי," אמר דראקו, נשמע נעלב ומתנשא מעט, "אתה לא רוצה להילחם מולי בקרב הוגן?"

"כלומר, בניגוד ללתקוף אותך אחרי שאיבדת חלק מהכוחות שלך בהבסת גריינג'ר?" שאל הארי. "הו, אני לא יודע. אולי אחרי שיימאס לי סתם לנצח אני אנסה את ה'הוגן' הזה."

"אולי היא תתקוף אותך," אמר דראקו. "אתה היריב שלה."

"אבל אני היריב הידידותי שלה," אמר הארי בחיוך מרושע. "קניתי לה מתנה נחמדה ליום ההולדת והכל. לא תלך ותחבל ביריבות הידידותית שלך סתם ככה."

"ומה עם לחבל בהזדמנות של החבר שלך לקרב הוגן?" שאל דראקו בכעס. "חשבתי שאנחנו חברים!"

"תן לי לנסח זאת מחדש," אמר הארי. "גריינג'ר לא תחבל ביריבות ידידותית. אבל זה מכיוון שיש לה כוונה להרוג כשל קערת ענבים רטובים. אתה כן. אתה לגמרי כן. ונחש מה, גם אני."

לעזאזל!

לו היה זה מחזה, מוזיקה דרמטית הייתה נשמעת.

הגיבור, עטוי בגלימות ירוקות-שוליים ובשיער לבן-בלונדיני מסורק למשעי, ניצב אל מול הנבל.

הנבל, בכיסא עץ פשוט, שיני הבונה שלה נראות למרחק, ותלתלים ערמוניים סוררים מרחפים מעל לחייה, ניצבה מול הגיבור.

היה זה יום רביעי, ה-30 באוקטובר, והקרב הראשון נקבע ליום ראשון.

דראקו עמד בלשכתה של הגנרל גריינג'ר, חדר שהיה בגודל של ביתה קטנה. (למה הלשכות של הגנרלים היו גדולות כל כך, דראקו לא ממש הבין. כיסא ושולחן היו מספיקים לו. הוא אפילו לא היה בטוח למה הגנרלים צריכים לשכות בכלל, החיילים שלו ידעו איפה למצוא אותו. אלא אם פרופסור קווירל ארגן את הלשכות העצומות בכוונה כסמל מעמד, ובמקרה כזה דראקו היה לחלוטין בעד.)

גריינג'ר ישבה על הכיסא היחיד בחדר משל היה כס מלכות, בקצה הרחוק מדלת הלשכה. שולחן ארוך ומלבני ניצב באמצע החדר ביניהם, וארבעה שולחנות עגולים קטנים היו מפוזרים בפינות, אבל רק כיסא אחד בקצה החדר. בחדר היו חלונות לאורך קיר אחד, וקרן שמש בודדת האירה את שערה של גריינג'ר כמו כתר בוהק.

היה יכול להיות נחמד אם דראקו היה יכול לצעוד קדימה באיטיות. אבל היה שולחן באמצע, ודראקו נאלץ לעקוף אותו באלכסון, ואין שום דרך טובה לעשות זאת בצורה מכובדת ודרמטית. האם זה נעשה במכוון? לו היה זה אביו, זה בטח היה במכוון; אבל זו הייתה גריינג'ר, אז בוודאי לא.

לא היה לו כיסא לשבת עליו, וגריינג'ר לא נעמדה.

דראקו שמר על הבעת פנים חתומה.

"ובכן, מר דראקו מאלפוי," אמרה גריינג'ר כשנעמדה לפניה, "ביקשת ראיון עמי והייתה לי האדיבות להיענות לך. מהי בקשתך?"

בואי איתי לביקור באחוזה מאלפוי, לאבי ולי יש כמה לחשים מעניינים להראות לך.

"יריבך, פוטר, בא אליי בהצעה," אמר דראקו, עוטה הבעה רצינית על פניו. "לא אכפת לי להפסיד לי, אבל הוא יושפל אם את תנצחי. אז הוא רוצה לחבור אלי ולמחוק אותך מייד, לא רק בקרב הראשון שלנו, בכולם. אם לא אעשה זאת, פוטר רוצה שאחכה בצד או שאפריע לך, בעוד הוא שולח מתקפה כוללת לעברך כמהלך הראשון שלו."

"אני מבינה," אמר גריינג'ר, ונראתה מופתעת. "ואתה מציע לי עזרה כנגדו?"

"כמובן," אמר דראקו חלקות. "לא חשבתי שמה שהוא רוצה לעשות לך הוא הוגן."

"בחיי, זה נחמד מאוד מצידך, מר מאלפוי," אמרה גריינג'ר. "אני מצטערת מאוד על הדרך בה דיברתי אליך קודם. אנחנו צריכים להיות חברים. אני יכולה לקרוא לך דרייקי?"

פעמוני אזהרה החלו להישמע בראשו של דראקו, אבל יש סיכוי שהיא מתכוונת לזה...

"כמובן," אמר דראקו, "בתנאי שאני אוכל לקרוא לך הרמי."

דראקו היה בטוח למדי שהוא ראה את הבעתה רועדת.

"בכל מקרה," אמר דראקו, "חשבתי שפוטר יקבל כגמולו אם נתקוף אותו שנינו ונמחק אותו."

"אבל זה לא יהיה הוגן כלפי מר פוטר, הלא כן?" אמרה גריינג'ר.

"אני חושב שיהיה זה הוגן ביותר", אמר דראקו. "הוא תכנן לעשות לך את אותו הדבר."

גריינג'ר הביטה בו במבט חמור-סבר, שהיה עשוי לאיים עליו לו היה הפלפאף ולא מאלפוי. "אתה חושב שאני טיפשה למדי, לא כך, מר מאלפוי?"

דראקו חייך חיוך מקסים. "לא, העלמה גריינג'ר, אבל חשבתי שזה שווה בדיקה. אז, מה את רוצה?"

"אתה מציע לשחד אותי?" שאלה גריינג'ר.

"בטח", אמר דראקו. "אני יכול פשוט לתת לך אונייה ושבתקפי את פוטר במקום אותי למשך שאר השנה?"

"לא", אמרה גריינג'ר, "אבל אתה יכול להציע לי עשר אוניות כדי שאתקוף את שניכם במידה שווה, במקום רק אותך."

"עשר אוניות זה הרבה כסף", אמר דראקו בזהירות.

"לא ידעתי שהמאלפויים עניים", אמרה גריינג'ר.

דראקו הביט בגריינג'ר.

הוא החל להרגיש תחושה מוזרה בקשר לזה.

התגובה המסוימת הזו לא נשמעה כאילו היא אמורה לבוא מהילדה המסוימת הזו.

"ובכן", אמר דראקו, "אתה לא נהיה עשיר בכך שאתה מבזבז כסף, את יודעת."

"אני לא יודעת אם אתה יודע מה זה רופא שיניים, מר מאלפוי, אבל ההורים שלי הם רופאי שיניים וכל דבר פחות מעשר אוניות לא שווה את הזמן שלי."

"שלוש אוניות", אמר דראקו, יותר כגישוש מאשר כל דבר אחר.

"לא", אמרה גריינג'ר. "אם אתה בכלל רוצה קרב הוגן, אני לא מאמינה שמאלפוי רוצה קרב הוגן פחות משהוא רוצה עשר אוניות."

דראקו החל להרגיש תחושה מוזרה מאוד בקשר לזה.

"לא", אמר דראקו.

"לא?" אמרה גריינג'ר. "זו הצעה לזמן מוגבל, מר מאלפוי. אתה בטוח שאתה רוצה להסתכן בשנה שלמה של הפסדים מוחצים לילד שנשאר בחיים? זה יהיה מביך למדי לבית מאלפוי, לא כך?"

זה היה טיעון משכנע מאוד, אחד שקשה לסרב לו, אבל לא נהיית עשיר בכך שבזבזת כסף כשהלב שלך אמר לך שזו מלכודת.

"לא", אמר דראקו.

"נתראה ביום ראשון", אמרה גריינג'ר.

דראקו הסתובב ויצא מהלשכה בלי אף מילה נוספת.

זה לא היה נכון...

"הרמיוני", אמר הארי בסבלנות, "אנחנו אמורים לזמום מזימות אחד נגד השנייה. את אפילו יכולה לבגוד בי ולא תהיה לכך שום משמעות מחוץ לשדה הקרב."

הרמיוני הנידה בראשה. "זה לא יהיה נחמד, הארי."

הארי נאנח. "אני לא חושב שאת מבינה את רוח הדברים בכלל."

זה לא יהיה נחמד. היא באמת אמרה את זה. הרמיוני לא ידעה האם להיעלב ממה שהארי חשב עליה, או לדאוג האם היא באמת נשמעת עד כך כמו ילדה-טובה-ירושלים.

זה בטח זמן טוב לשנות נושא.

"בכל מקרה, אתה עושה משהו מיוחד מחר?" שאלה הרמיוני. "זה -"

קולה נקטע בפתאומיות כשהבינה.

"כן, הרמיוני", אמר הארי בקול מתוח מעט, "איזה יום זה מחר?"

אינטרלוד:

היה זמן שבו ה-31 באוקטובר היה ליל-כל-הקדושים בבריטניה הקסומה.

כיום זה היה יום הארי פוטר.

הארי סירב לכל ההצעות, אפילו לזו מהשר פאדג' שבטח הייתה יכולה להיות מועילה לטובות פוליטיות עתידיות, והוא באמת היה צריך לחרוק שיניים ולקבל. אבל עבור הארי, ה-31 באוקטובר תמיד יהיה יום "אדון האופל הרג את ההורים שלי". צריך היה להיות איזה טקס זיכרון קטן ומכובד איפשהו, אבל גם אם היה, הארי לא הוזמן אליו.

תלמידי הוגוורטס קיבלו יום חופש כדי לחגוג. אפילו הסלית'רינים לא העזו ללבוש שחור מחוץ למעונות שלהם. היו אירועים מיוחדים, מאכלים מיוחדים ומורים העלימו עין אם מישהו רץ במסדרונות. היו אלה חגיגות העשור, ככלות הכול.

הארי בילה את היום בתיבה שלו כדי לא לקלקל את הכיף לכל השאר, אכל חטיפי דגנים במקום ארוחות, קרא בספרי המדע הבדיוני העצובים שלו (לא פנטזיה), וכתב מכתב להורים שלו, שהיה ארוך משמעותית מאלו ששלח בדרך כלל.